

РЕШЕНИЕ

№ 4531

гр. София, 10.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12761** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на Т. Д. Т., чрез адвокат А. и адвокат Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5 срещу Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), в качеството ѝ на правоприемник на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (наричана за краткост по-надолу само Комисията или КПУКИ).

Ищецът претендира присъждане на:

1. обезщетение за понесените имуществени вреди в размер на 119 700 лева, изразяващи се в пропуснати ползи, които е можел да реализира, в случай, че бил получавал възнаграждение за предложената му управленска позиция в размер на 19 550 лева на месец (представляващи левовата равностойност на договореното месечно възнаграждение от 10 000 евро) за период от 6 месеца, което предложение беше оттеглено от дружеството, което ми предложи работа, вследствие издаването и огласяването на решение № 109 от 16.08.2012 г. на КПУКИ, ведно с мораторна лихва, считано от 08.11.2016 г. до до предявяване на исковата молба в съда в размер на 36 442 лева, както и законната лихва върху претендираното обезщетение от датата на депозиране на исковата молба до окончателното му заплащане.

2. обезщетение за понесени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени душевни болки и страдания, в размер на 12 000 лева, ведно с мораторна лихва, считано от

постановяване на незаконосъобразния административен акт 16.08.2012 г. до предявяване на исковата молба в съда в размер на 8902,52 лева, както и законната лихва върху претендираното обезщетение от датата на депозиране на исковата молба до окончателното му заплащане.

По време на проведените по делото открити съдебни заседания, ищецът, редовно призован се явява лично и с адвокати А. и Д., които поддържат исковата молба. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът КПКОНПИ, се представлява от юрисконсулти В. и К., които оспорват исковата молба. В дадения от съда срок са постъпили допълнителни писмени бележки.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 109 от 16.08.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), чийто правоприменик е ответника, е установен конфликт на интереси по отношение на Т. Д. Т., затова, че в качеството му на министър на икономиката, енергетиката и туризма в периода 2009 г. - 2012 г. е участвал в подготовката и приемането на акт в частен интерес, като е внесъл мотивиран доклад за даване на концесия на търговско дружество и е участвал в приемане на решение № 44 от 1.02.2010 г. на Министерския съвет на Република България в нарушение на чл. 8, изр. първо, предложение първо и трето във връзка с чл. 35 от ЗПУКИ, както и е установено, че при упражняване на правомощията си по служба не е подал декларация по чл. 12, т. 4 ЗПУКИ за наличие на частен интерес по конкретен повод преди или по време на подготовката и приемането на решение № 44 от 01.02.2010 г. на Министерския съвет на Република България в нарушение на чл. 16 във връзка с чл. 37 от ЗПУКИ,

Решението на КПУКИ е отменено като незаконосъобразно с решение № 7258 от 22.11.2013 г. на Административен съд София-град, Второ отделение, 39-ти състав, потвърдено окончателно с решение № 13401 от 10.11.2014 г. на Върховния административен съд, Седмо отделение.

В исковата молба се твърди, че са налице всички, предвидени в закона предпоставки, които обосновават възникването на отговорността на държавата за причинени на граждани и юридически лица вреди, вследствие на незаконосъобразни актове или действия на нейни органи или длъжностни лица. Доказано е наличието на претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи да бъде получено възнаграждение за изпълнение на определена длъжност, защото заради решението на комисията ищецът е бил възпрепятстван да заеме тази длъжност. Неимуществените вреди, претърпени от ищеца също са доказани, като претендираното за тях обезщетение е съобразено с чл. 52 от ЗЗД.

В писмения отговор на ответника се сочи, че искът е неоснователен, защото в изложените в решението на ВАС мотиви, с което е потвърдено решението на АССГ, категорично е посочено, че Т. Т. е бил в конфликт на интереси, защото в качеството си на министър е действал в частен интерес. Единственото основание за отмяната на решението е, че е изтекла предвидената в чл. 27, във връзка с чл. 23 от ЗПУКИ (отм.),

във връзка с чл. 34, ал. 2 от ЗАНН, давност. Прави се възражение за приложение на чл. 5 от ЗОДОВ, т.е. че увреждането е причинено по вина на пострадалия и обезщетение не му се дължи. Алтернативно се иска намаляване на размера на претендираното обезщетение на основание чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ, предвид на обстоятелството, че Т. сам е сезирал Комисията, предвид множеството медийни публикации за твърдяния конфликт на интереси. Държавният орган не може да бъде отговорен за публикации в частни медии, станали известни на обществото преди постановяване на процесното решение. Недоказана е причинно-следствената връзка между отмененото решение и накърнената репутация на ищеца. По отношение на имуществените вреди се сочи, че претенцията е изцяло недоказана предвид на факта, че няма прекратено трудово правоотношение, а твърденията за неосъществила се възможност за започване на работа и съответно невъзможност за получаване на възнаграждение не се основава на конкретни доказателства, а на само на хипотези и предположения.

Като писмени доказателства по делото са приети: 1. извадки от публикации в електронни медии (л. 23-42), които показват медийния интерес към решението на Комисията, към момента на издаването му през 2012 г., 2. писмо от председателя на съвета на Директорите на [фирма] от 08.06.2012 г. (л. 82), в което на Т. е предложен договор като съветник по национални и международни договори в областта на енергетиката и инженеринга за 12 месеца с месечно възнаграждение от 10 000 лева. Като начална дата за започване на работата е предложена 15 септември, писмо от председателя на съвета на Директорите на [фирма] от 08.06.2012 г. (л. 83), с което ищецът е уведомен, че дружеството оттегля направеното предложение за работа, отправено с предходно писмо, предвид на решението на комисията, с което спрямо него е установен конфликт на интереси, поради факта, че предложената функция изисква контакти на високо ниво и безупречна репутация, 4. писмо от [фирма] (л. 84), в което е посочено, че през пролетта и лятото на 2012 г. между Т. Т. и дружеството са водени преговори за назначаването му като международен съветник по въпроси, свързани с инвестиции във финансови инструменти с месечно възнаграждение от порядъка на 3500 евро, но предвид решението на комисията, с което спрямо него е установен конфликт на интереси, дружеството го е информирало, че се отказва от услугите му, 5. електронно писмо (л. 85), с което началникът на отдел „Човешки ресурси“ при Група EVN е информирал Т. за възможни магистърски програми по бизнес администрация, 6. извлечение от банкова сметка на ищеца (л. 91) за периода 2005-2008 г., 7. декларация за 2009 г. по чл. 50 от ЗДДФЛ (л. 92-99) подадена от Т. до ТД на НАП, [населено място], 8. служебни бележки (л. 100-105), издадени от Е. България Е. АД за получени от ищеца доходи през 2009 г. и 9. декларация за 2012 г. по чл. 50 от ЗДДФЛ (л. 106-120) подадена от Т. до ТД на НАП, [населено място].

Във връзка с дадените от съда указания, че за определени обстоятелства ищецът не сочи доказателства, бяха представени и приети финансови отчети на [фирма] и [фирма] за 2012 г. и 2013 г. (л. 151-157) и установителен договор между [фирма] и ищеца от 20.06.2020 г. (л. 158-160).

По искане на ищеца бяха разпитани двама свидетели за установяване на твърдените обстоятелства

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто

незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу

несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилите вредоносен резултат.

1. По отношение на твърдените неимуществени вреди.

Първата предпоставка в случая е доказана – КПУКИ, чийто правопреемник е ответника е издала от решение № 109 от 16.08.2012 г., с което е установен конфликт на интереси по отношение на Т. Д. Т..

Според настоящия съдебен състав е доказана втората предпоставка – отмяната на този акт с решение № 7258 от 22.11.2013 г. на Административен съд София-град, Второ отделение, 39-ти състав, потвърдено окончателно с решение № 13401 от 10.11.2014 г. на Върховния административен съд, Седмо отделение.

Съдът намира, че в разглеждания казус са налице и третата и четвъртата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът твърди, че е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се понесени душевни болки и страдания, чиято справедлива обезвреда би била парично обезщетение в размер на 12 000 лв.

За доказването на своите твърдения ищецът ангажира гласни доказателства. В процесуално качество на свидетел беше разпитана М. М., живееща с Т. Т. на семейни начала от 2011 г. Свидетелката посочи, че през 2012 г. Т. е имал отношения с Комисията за конфликт на интерес. Било му повдигнато обвинение за конфликт на интереси, във връзка с притежавани от него акции на „К.". Производството завършило с признаване на конфликт на интереси. След обжалване, съдът го оправдал приблизително през 2013 г. За него решението на комисията било шок и голяма изненада, защото изобщо не е очаквал, че е в конфликт на интереси. Тези обстоятелства се отразили много зле на цялото семейство и физически и психически. Той престанал да се вижда с хора. Затворил се в себе си дори и със свидетелката започнал да комуникира по-малко, включително много се притеснявал за това, как ще може да се грижи за семейството си. По това време получил и страшни мигренозни кризи. Ходил на невролог и кардиолог. Предписали му лекарства за кръвно и болкоуспокояващи. Това състояние продължило около година. В този период

двамата имали и репродуктивни проблеми и посещавали различни специалисти. Спермограмата му много се влошила. Към настоящия момент продължава да получава мигренозни кризи. По-рано ги получавал внезапно и по време на шофиране, което го принуждавало да спира. Т. много държал на имиджа си и тези обвинения му се отразили особено тежко. Имало изменение и в отношенията с околните и в квартала. Хората от близкото кафене започвали да подвикват: „Ей, мошеник“, „Тъпанар“, когато той минавал от там. Решението на Комисията било много публично оповестено във всички медии. Решението на АССГ, с което беше отменено решението не било оповестено по никакъв начин. Комисията не се извинила по никакъв начин. Състоянието на Т., след подаването на оставка му, като министър било много по-добро, защото не му бил нарушен имиджа. Когато в медиите се появили обвинения за конфликт на интереси, той не се притеснил, защото вярвал, че нещо ще се случи и той не го взел на сериозно. Промяната дошла, когато получил обвинение от Комисията за конфликт на интереси през 2012 г. Репродуктивни проблеми започнали септември или октомври 2012 г. Освен мигрената и затварянето му започнал да вдига и кръвно. Притеснявал се, как тази ситуация се отразява на майка му, защото тя била със заболявания.

Другата разпитана свидетелка Д. А. посочи, че действията на Комисията за конфликт на интереси срещу Т. Т. били продължение на медийните атаки. Ищецът сезирал Комисията, за да изчисти своето име. Комисията излязла в доста кратък срок излезе с решение, че той е бил в конфликт на интереси, което било шок за много хора, защото внушавало мнение за Т., че е човек, който злоупотребява и е готов да прегази закона в своя облага. В периода от излизането на решението до неговата отмяна, когато свидетелката и Т. работили заедно, той започнал да се чувства подтиснат, изнервен и неуверен и в комуникациите си с околните. След излизането на решението на Комисията, той дошъл на работа изключително огорчен и разочарован и казал, че доста силно го боли глава и това е от доста дълъг период от време. Свидетелката предположила, че е вдигнал кръвно и му го измерила, като стойностите били изключително високи. Впоследствие при вижданията им той се оплаквал, че има главоболие и притеснения. Споменал, че в района, където живеел, някакви хора го бяха нападнали вербално на улицата. Това състояние продължило поне година, а може и повече.

От министерството Т. излязъл с доста висок рейтинг и много добро отношение на ресорните журналисти, които следели работата му и то се запазило, особено след като той сезирал Комисията, затова, че е реагирал по този начин. А. посочи, че Т. е сезирал КПУКИ, за да изчисти името. Решението на Комисията, което било шок за много хора, внушавало мнение за ищеца, че е човек, който злоупотребява и е готов да прегази закона в своя облага. Това предизвикало притеснения у неговите доскорошни колеги и познати. Т. започнал да се чувства подтиснат, изнервен и неуверен и в комуникациите си с околните.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или

друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемачия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай двамата свидетели изложиха пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията на Д. А. и М. М., са последователни, ясни и конкретни. Съдът намира, че следва да ги кредитира, независимо, че последната живее с него на съпругески начала независимо. Нейните твърдения, не носят елементи на заинтересованост и не се различават съществено от тези на А..

От изложеното може да се направи извода, че вследствие проведеното административно производство за установяване на конфликт на интереси и най-вече на издадения незаконосъобразен акт, Т. Т. е претърпял претендираните и описани по-горе неимуществени вреди. Съвсем естествено е, човек, който никога не е обвиняван в конфликт на интереси, да преживее страх, несигурност за бъдещето, безпокойство и други негативни психически състояния, които в съчетание с личностните характеристики, като завишена чувствителност и емоционалност могат да предизвикат психически стрес, високо кръвно, затвореност, мигрена и дори репродуктивни проблеми. В разглеждания казус може основателно да се приеме, че нивото на тези негативни психологически преживявания е било значително завишено, защото като бивш министър Т. Т. е бил добре известна в обществото личност. От приложените като доказателства медийни публикации се установява, че решението на комисията е широко отразено в публичното пространство и е било придружено с недобронамерени коментари, които безспорно са увредили авторитета и доброто име на ищеца в обществото. Това обстоятелство се потвърждава и от показанията на двете свидетелки, които сочат, че отношението на околните към ищеца се е променило драстично. Съседи, от мястото, където е живял са му подвиквали по улицата и са го нападали вербално. Не е без значение и факта, че решение № 109 на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси е издадено на 16.08.2012 г., а окончателното решение на ВАС, с което е отменено то, е постановено на 10.11.2014 г. Това е един сравнително дълъг период на несигурност, през който човек наистина би изпитал психически

натоварвания, емоционален дискомфорт и страх. Посочените състояния могат несъмнено да се отразят и на отношенията вътре семейството, предизвиквайки тревожност и загриженост у близките на ищеца хора, какъвто е случая с майката на Т..

Съдът не намира, че в рамките на това исково производство няма правно основание да изследва причините за отмяната на решението на Комисията, изложени в мотивите на ВАС. Органите и длъжностните лица, работещи тогава в КПУКИ е следвало разполагат с достатъчен административен и управленски капацитет, който да им позволи да предвидят, че в случая, независимо дали е имало или не конфликт на интереси, са изтекли сроковете за образуване на производство, а не самоцелно да провеждат такова. Последното обстоятелство налага извода, че в случая, постановяването на решението на Комисията е мотивирано от цел, различна от заложената в закона.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди.

Според съда доводът, че Т. сам е предизвикал увреждането или е допринесъл за него, като е сезирал Комисията, е абсурден. Както беше установено от описаните по-горе доказателства, той е предприел този ход за да изчисти името и авторитета си, увредени от злонамерените медийни публикации, предхождащи решението на Комисията. По логиката на ответника, ако човек има здравословен проблем и потърси медицинска помощ и вследствие на некомпетентност или някаква друга причина здравословното му състояние се влоши, може да се приеме, че той си е виновен сам, защото ако не беше търсил съдействието на медицински специалист, а си бе седял в къщи и се е самолечувал, влошаването е нямало да се случи.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ по дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица. (*S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09*), както и практиката на българските съдилища по сходни казуси.

В разглеждания казус, съдът намира, че следва да вземе предвид и обстоятелството, че установените психически страдания не са настъпили само от незаконосъобразния административен акт, но и от продължителността на административното и съдебните производства – повече от две години. При съобразяване на вида, интензитета и продължителността на претърпените от Р. Ф. неимуществени вреди – психически болки и страдания, установени на основание събраните по делото доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че предявения иск за причинени неимуществени вреди е доказан, следователно основателен, а обезщетение в размер на 12 000 лева се явява обосновано и справедливо.

С оглед основателността на главния иск, съдът установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане мораторна лихва. Не може да бъде приет за основателен обаче аргументът, че началния момент на

забавата е датата на издаването на незаконосъобразния административен акт. Според Тълкувателно Решение № 3 от 22.04.2005 г., по гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване. В разглеждания казус окончателната отмяна на решението на Комисията е станало с решението на ВАС от 10.11.2014 г., т.е. това е началната дата, от която може да се търси обезщетение за забава. Съдът намира, че не са необходими специални знания, за да се изчисли размера на мораторната лихва. Правното основание за претендиране на лихвата е чл. 86 от ЗЗД, а размерът може да бъде определен чрез използване на електронния калкулатор, базиран на интернет страница с адрес: www.calculator.bg. След извършено пресмятане по посочения начин, съдът намира, че в случая размерът на мораторната лихва върху сумата от 12 000 лева за периода 10.11.2014 г. до 11.11.2019 г. (датата на подаване на исковата молба) е **6096.27 лева**.

С оглед основателността на главния иск, е основателна претенцията за заплащане на законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

2. По отношение твърдените имуществени вреди.

Във връзка с изложените по-горе аргументи, съдът намира, че и по отношение на тази претенция са доказани наличието на първата и втората предпоставки за ангажирането на отговорността на държавата по чл. 1 от ЗОДОВ.

По отношение на размера на вредите следва да се обсъдят описаните по-горе гласни и писмени доказателства.

Според показанията на свидетелката М., които съдът вече посочи, че кредитира, независимо от факта, че тя живее на съпругески начала с ищеца, след напускането на министерски съвет, той имал доста предложения за работа, включително е можело да заминат за чужбина. Големи международни компании, които държат на имиджа си, казали, че докато това приключи не могат да го вземат на работа.

Свидетелката Д. А. посочи, че след напускането на Министерството, двамата с ищеца работили заедно в НПО близо две години. Там пишели проекти и извършвали други дейности, за които получавали възнаграждение. Ищецът споделил със свидетелката, че е най-логично да се върне в Е. – компанията, където е работел допреди да стане министър. Предлагали са му и пост в Хърватската газопреносна компания. Ищецът имал престижно образование със специализации в Германия и А., но е получил предложение да завърши „Бизнес администрация“, като му се поемат изцяло разходите. След излизане на решението на Комисията той казал, че тази оферта е била оттеглена. А. знаела и за други компании, с които е водил разговори за започване на работа, като за едната ми беше показал и проектодоговор. Едната била „Б.“ - инженерингова компания, а другата била една финансова компания, а проектодоговора беше с нея. Това била американска компания, която се занимава с търговия на ценни книжа с инвестиционна цел и той трябвало да

консултира инвестиционни и икономически проекти. Той е имал идея да съчетае работата си за тези две компании и да договори условия, които да му позволяват да извършва тази дейност. Договорът, който видяла свидетелката бил трудов договор. Доколкото си спомняла, било договорено нефиксирано, а свободно работно време с работа по конкретни задачи и проекти. Ищецът търсел активно възможности за реализация, но след като държавата го уличила в конфликт на интереси, офертите били оттеглени. За едната компания – „Б.“, Т. ѝ показал имейл от тях, в който ясно се посочваше, че причината е решението на Комисията. След напускането на НПО се видяхме, когато се роди детето му. Доколкото свидетелката знаела, той не започнал работа в бизнес средите на позиция, на каквата той искал. Според нея, допреди да стане министър ищецът е получавал 10000 евро на месец, а ако е започнал работа, то е щяло да бъде толкова, дори по-високо.

Анализът на свидетелските показания и в тази им част, мотивира съда да приеме, че решението на Комисията е имало безспорно негативно отражение не само върху психическото състояние на ищеца, но и се е отразило върху възможността му да започне добре платена работа, от която да реализира доходи. Т.е. налице е причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и имуществените вреди, претърпени от ищеца под формата на неполучени финансови приходи – пропуснати ползи.

Независимо, че в петитума на исковата молба не се сочи конкретното дружество или друг правен субект, където ищецът е следвало да започне работа, съдът намира, след съвкупния анализ на доказателствата за установено и доказано, че ищецът е водил преговори за започване на работа с [фирма]. Конкретни елементи в тази връзка се сочат в показанията на свидетелката А. и се потвърждават от двете описани по-горе писма (л. 82-83). Същите имат всички реквизити на официални документи по смисъла на чл. 179 от ГПК – издадени са от длъжностно лице, в кръга на службата му по установените форма и ред. Двете писма са съставени на бланка на дружеството, имат изходящи номера, подписани са от Н. К., в качеството му на Председател на съвета на директорите и са подпечатани с мокър печат на дружеството. От направената в Търговския регистър справка по ЕИК[ЕИК] се установява, че К. е представляващ дружеството от 2008 г. до момента, т.е. той има качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, пр. 4 от НК. При липса на оспорване по реда на чл. 193 от ГПК, двата документа имат обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно отразените в нея факти, предмет на удостоверителното изявление на съставилото ги длъжностно лице. На интернет-страницата на дружеството <http://www.balkanstroy.com/>, се съдържа информация за осъществени от него множество инфраструктурни и строителни проекти през последните 15 години, а от приетите финансови отчети за 2012 г. и 2013 г. е видно, че приходите на дружеството са десетки милиони лева.

Анализът на изложените факти води съда към следните възможни изводи, а именно, че през юни 2012 г. Т. Т. е получил конкретно предложение за работа в [фирма], като съветник по национални и международни проекти в областта на енергетиката и инженеринга за срок от 12 месеца и с месечно възнаграждение от 10000 лева, като фирмата безспорно е притежавала

необходимия финансов ресурс да осигури такова възнаграждение. След постановяването на решението на Комисията от 16.08.2012 г., на 04.09.2012 г., дружеството е оттеглило предложението си именно поради постановяването на процесния незаконосъобразен административен акт. Предвид на обстоятелството, че ищецът претендира обезщетение за период от 6 месеца, съдът намира, че размерът на обезщетението за пропуснати ползи - нереализирани възнаграждения, вследствие на незаемането на длъжност „съветник“ в [фирма] следва да бъде определено на 60000 лева.

Основателна е и претенцията за присъждане на мораторна лихва, като размерът ѝ следва да се определи с оглед на мотивите, изложени в т. 1 от настоящето решение. Началният момент на забавата и в този случай е датата на постановеното от ВАС решение, с което окончателно се отменя решението на Комисията – 10.11.2014 г. Ищецът претендира присъждане на лихва, изчислена с начален момент 08.11.2016 г. до датата на подаване на исковата молба. Отправения към съда петитум, го ограничава в правомощието му да приеме по-ранен момент на настъпване на изискуемостта на ищцовото притезание. Следвайки описания по-горе начин на изчисление съдът намира, че мораторната лихва върху сумата от 60000 лева за периода 08.11.2016 г. до 11.11.2019 г. (датата на подаване на исковата молба) е **18316.68 лева**.

С оглед основателността на главния иск, е основателна претенцията за заплащане на законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

По отношение на твърдението, че ищецът е можел да заеме едновременно и длъжност в [фирма], с възнаграждение от порядъка на 3500 евро на месец, съдът намира същото за недоказано. Независимо от обстоятелството, че свидетелката А. сочи, че между ищеца и дружеството са водени преговори за започване на работа, според настоящия съдебен състав, Т. Т. не представи безспорни и убедителни доказателства в тази връзка. Както писмото на А. П. от 23.02.2020 г. (л. 84), така и установителния договор от 20.06.2020 г. (л. 158-160), имат характер на свидетелски показания и са съставени очевидно за нуждите на настоящето производство. В случай, че такива преговори са били наистина водени, ищецът можеше да представи най-малкото проекта за договор между него и [фирма], който е показал на свидетелката А..

Съдът намира, че не следва да обсъжда твърдението за неосъществена магистърска програма по „Бизнес администрация“, защото тя не е предмет на настоящия спор. Същото се отнася и за останалите изброени по-горе писмени доказателства (декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ, извлечение от банкови сметки и т.н.).

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, съразмерно с уважената част. Съдът намира за неоснователно възражението за ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Според разпоредбата на чл. 8 ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действатаща към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие – 16.06.2020 г. минималния размер адвокатско възнаграждение за защита по дела при интерес от при интерес от 100 000 лв.

до 1 000 000 лв. – 3530 лв. плюс 2 % за горницата над 100 000 лв, т.е. в случая минималното адвокатско възнаграждение е 4965,90 лв. По делото освен жалбата са изготвени и няколко писмени становища и писмена защита, проведени са четири заседания и са разпитани двама свидетели, поради което възнаграждение в размер на 5959,09 лв. не е прекомерно.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ предвид частичното отхвърляне на предявения иск, основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), в качеството ѝ на правоприемник на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на Т. Д. Т., с ЕГН [ЕГН] сума в размер на 12000 (дванадесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени душевни болки и страдания, вследствие издаването и огласяването на решение № 109 от 16.08.2012 г. на КПУКИ, отменено от съда, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), в качеството ѝ на правоприемник на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на Т. Д. Т., с ЕГН [ЕГН] сума в размер на 6096.27 (шест хиляди и деветдесет и шест) лева, представляваща мораторна лихва за периода 10.11.2014 г. до 11.11.2019 г. (датата на подаване на исковата молба), върху сумата от 12000 (дванадесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени душевни болки и страдания, вследствие издаването и огласяването на решение № 109 от 16.08.2012 г. на КПУКИ, отменено от съда, като

ОТХВЪРЛЯ иска в тази му част до пълния размер от 8902,52 лева.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), в качеството ѝ на правоприемник на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на Т. Д. Т., с ЕГН [ЕГН] сума в размер на 60 000 (шестдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи – неполучено месечно възнаграждение от 10000 лева за период от 6 месеца, поради невъзможността да заеме позиция, заради оттеглено от дружеството-работодател предложение, вследствие издаването и огласяването на решение № 109 от 16.08.2012 г. на КПУКИ, отменено от съда, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в тази му част до пълния размер от 119 700 лева.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), в качеството ѝ на правоприемник на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на Т. Д. Т., с ЕГН [ЕГН] сума в размер на 18316.68 лева (осемнадесет хиляди триста и шестнадесет) лева, представляваща мораторна лихва за периода 08.11.2016 г. до 11.11.2019 г. (датата на подаване на исковата молба), върху сумата в размер на 60 000 (шестдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи – неполучено месечно възнаграждение от 10000 лева за период от 6 месеца, поради невъзможността да заеме позиция, заради оттеглено от дружеството-работодател предложение, вследствие издаването и огласяването на решение № 109 от 16.08.2012 г. на КПУКИ, отменено от съда, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в тази му част до пълния му размер от 36 442 лева.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), в качеството ѝ на правоприемник на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на Т. Д. Т., с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в действаща към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие сума в размер на 3227,86 (три хиляди двеста двадесет и седем и 86 ст.) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска и 10 (лева) внесена държавна такса.

ОСЪЖДА Т. Д. Т., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), в качеството ѝ на правоприемник на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 12761 по описа за 2019 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.